

Aliş'in Kent Günlükleri

BU NASIL OKUL BÖYLE!

Şebnem Güler Karacan
Resimleyen: Berk Öztürk

OKUL BAŞLIYOR

Köyden şehre göçtüğümüzden beri bu günü bekliyordum. Kalbimin **güm-
bür gümbür** atmasını durduramıyorum. Kalbim sanki tam da kafamın üstünde atıyor gibi. Kalbimin kafamın üstünde atması normal mi acaba? Sanırım heyecandan oluyor bunlar. Kendimi bizim köydeki Hüseyin Amca'nın Sarı Buzağı'sı gibi hissediyorum.

Buzağının ne olduğunu biliyor musunuz? Şehirli çocuklar pek bilmiyorlar da... **Henüz süttten kesilmemiş sığır yavrusuna buzağı deniyor.** Yani ineğin bebeği diyebiliriz. Hüseyin Amca'nın Sarı Buzağı'sı da, hoplayıp zıplayıp yoruluyor, sonra da kalbi gümbür gümbür atıyordu. Şu andaki halimle aynı ben. Ben hoplayıp zıplamadım ama heyecandan ne yaptığımı da bilmiyorum. Günlerdir okulun açılmasını bekledim durdum. Şimdi de heyecandan ne yapacağımı bilmiyorum.

Acaba okula alışabilecek miyim? Okulda arkadaşlarım olacak mı? Beni sevecekler mi? Köyde bir tane öğretmenimiz vardı. Burada farklı farklı öğretmenlerimiz olacakmış, onlara alışabilecek miyim? Alışamazsam ne olacak? Size milyonlarca soru sorabilirim.

Evet, aklım çok karışık ve ben daha önce kendimi hiç böyle

hissetmemiştim. Bir köy çocuğunun, şehirde karşılaştığı şeyler o kadar şaşırtıcı ki size anlatamam. Siz şehirli çocuklar için kolay olan bir şey, bizim için zor. Sizin için normal olan şeyler, bizim için ulaşılmaz olabilir. Küçük bir köy okulundan, şehirdeki kocaman okula gelen ben, okulun içinde kaybolur muyum diye korkuyorum...

Okul bugün başlıyor. Bütün gece uyumadım. Gözlerimi kapatmaya çalışıyorum ama kapanmıyor. Biraz sonra bakıyorum yine sabah olmamış. Bugün sabah olmayacak diye çok korktum. Bir ara annem bir yerin mi ağrıyor diye sordu. Ağrımıyordu bir yerim. İyiydim ama gözlerim kapanmıyordu işte. Hep okula geç kalacağım sanıyordum.

Metin birlikte gidelim okula demişti. 8.30'da köşe başında buluşmak için sözleştik. Bahar da çok heyecanlı ama sanırım ben daha heyecanlıyım. Tam 8.25'de köşe başındaydık. Metin de 8.30'da geldi.

— **Erkencisiniz,** dedi.

- Hiç uymadım ki!

- Neden?

- Heyecandan!

Metin güldü:

- Olur öyle...

O zaman normaldi bu. Öyle olurdu demek ki...

Metin'i görünce biraz rahatladım sanki.

- Sen üzülme, arkadaşlarla tanıştıracayım seni, dedi.

Üzülüyordum ki! Korkuyordum, geriliyordum ve eski okulumu özliyordum.

- Şimdi okulun ilk açılış konuşması yapılmıştır köyde. İstiklal Marşı da okunmuştur. Bizim oralarda okul erken başlıyor, dedim.

- Burada 8.45, dedi Metin.

Biz bunları konuşurken okula ulaşmıştık bile. Bahar hiç konuşmuyordu, belli ki o da iyice gerilmişti.

- Bahar'ın sınıf arkadaşlarını bulalım, dedi Metin.

Okulun kapısından girer girmez öyle bir kalabalıkla karşılaştık ki anlatamam. Bu kadar çocuk, bu okulda mı okuyordu yani! Bu kadar çocuk, bu küçücük bahçeyi mi kullanıyordu? Burada koşmaca oynayamazdı kimse. Herkes birbirine çarpardı bence.

- *Bu kadar kalabalık olacağını düşünmemiştim*, dedim. Bizim okulun bahçesi o kadar büyüktü ki...

Bahar'ın şubesini bulduk. Metin, mahalleden bir iki kız ile tanıştırdı onu. Sonra biz sıraya girecektik ki Bahar'a döndüm:

- *Okul çıkışında kapıda bekle, beraber gidelim*, dedim.

- Tamam, dedi Bahar.

Sınıfa girene kadar bir sürü konuşma dinledik. Müdürler, müdürlerin yardımcıları, onların yardımcıları, öğretmenler....Bazı çocuklar şiir bile okudular. Ne zaman yapılmıştı bu kadar hazırlık? Sonunda herkesi sınıflarına yolladılar. Bu arada konuşmaları dinlerken, birkaç kişi ile arkadaş olduk. Be-

nim köyden geldiğimi öğrendiklerinde, bir sürü soru sordular. Çok şaşırınlar da oldu. Kızlardan biri “İneğiniz var mıydı?” diye sordu. Başka bir çocuk da “Dağınız var mıydı?” diye sordu. Bu şehirli çocuklar biraz garip oluyorlar sanırım.

Bizim sınıf 45 kişi... Daha yarısını bile tanıyamadım. Ama asıl şoku ilk dersin İngilizce olduğunu öğrenince yaşadım. Öğretmen durmadan İngilizce konuşuyor. Daha söylediklerinden bir kelime bile anlamış değilim. Yani o kadar da demeyeyim, “yes” ve “no” dediği zaman anlıyorum ama o kadar hızlı konuşuyor ki onları bile arada duymuş gibi oluyorum. Emin değilim yani.

Kafam çok karışık. Bir de ödev vermiş. Ben onu da pek anlamadım. Hangi ara verdi ödevi? Ne dedi de çocuklar anladılar? Onu da bilmiyorum. Benim bir kursa filan mı gitmem lazım acaba? Bilmiyorum. Bir kere daha böyle hissetmiştim. Köyde ata binmiştim ve attan düşmüştüm, o zaman da böyle olmuşum. Metin anladı sanırım.

- Üzülme! Hallederiz!

- Nasıl?

O kadar gerideyim ki...

- Hallederiz, dedi tekrar. Biraz rahatladım...

